

3.

Слѣдъ нѣколко дня лисицата пакъ заиска-
ла да иде на поповото лозе. Ежътъ никакъ не
искалъ да иде, но какво да прави горкиятъ? Да
не би да разсърди посестримата си, съгласилъ
се и отишълъ. Когато дошли при лозето, видѣ-
ли, че то било заградено съ дълбокъ трапъ. Ли-
сицата се позатекла и прѣскочила трапа—ежътъ
се опиталъ да прѣскочи трапа и хопъ вжтрѣ.
„Отидохъ, сестричке, заплакалъ ежътъ, скоро
една лъжа че загивамъ!“ — „Ехъ, братче ежче,
усмихнала се лисицата, азъ много знаяхъ, ама
всичкитѣ забравихъ!“ „Кога е така, проговорилъ
жално ежътъ, ела баремъ да се простимъ и цѣ-
лунемъ, защото моята вече се свърши“. Лисица-
та се навела да го цѣлуе. Ежътъ впилъ зѣби-
тѣ си въ муцуната ѝ. Въ сѣщото врѣме и по-
пътъ се показалъ. Лисицата търтила да бѣга и
понесла ежа. Бѣгала тя и попътъ слѣдъ нея.
„Пуста, пуста да останешъ! викалъ подирѣ ѝ по-
пътъ. Други пжтъ си дохождала само да се на-
ядешъ съ грозде, а пкъкъ сега и въ торба си на-
брала . . . !“

